

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Сімнадцята Неділя після
П'ятидесятниці (+ Святого
Пророка Іони)**

**Seventeenth Sunday after
Pentecost (+Holy Prophet Jonah)**

**Dix-septième dimanche après la
Pentecôte (+ Saint Prophète
Jonas)**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
ikutash@gmail.com

«А Я НЕ ЗМИЛУВАВСЯ Б НАД НІНЕВІСІЮ....?»

**«Яка згода поміж Божим храмом та ідолами? Бо ви храм Бога Живого.» (2
Коринтян 6:16)**

Сімнадцята Неділя після П'ятидесятниці (+ Святого Пророка Іони)

Сімнадцята Неділя після П'ятидесятниці на 5-го жовтня 2014, збігається з відзначенням на григоріанському календарі (це 21-го вересня на юліанському) нерухомих Свят Святого Пророка Йони, сина Амміттая, з коліна Завулону, від міста Гат-Гахеферу.

Існує цінний матеріал для розгляду в зв'язку з відносинами між Богом і Його творінням в розповіді про покликання Іони і його відносини з Господом, Який обрав його бути одним зі своїх особливих посланців людському роду.

Йона був євреєм, з нації, яку підняв Бог, щоб нести Його звіщення і бути посудиною Його спасіння роду людського через Месію, Ісуса з Назарету, Якого об'явив і Якого провістили, що Він істинний Бог від Бога істинного, а також справжня Людина - досконалий Зразок, до Якого всі, хто бажає стати повноцінною людиною повинні

прагнути. Як єврей Іона погорджував жителів міста Ніневії, якого саме ім'я, можливо, означало «місце Іштар», найпопулярнішої богині, і якої, одним з вавилонських імен було «Ніна». Воно було столицею агресивно імперіалістичного Ассирійського царства, яке був загрозою для Ізраїлю. Іона погорджував ниневитянами, як ідолопоклонників і ворогів свого народу. Він був приголомшений отримавши Божий поклик піти й проповідувати проти беззаконня в Ніневії, бо ж боявся, що вони через це покаються і так уникнуть покарання, яке Бог мав послати їм, якщо б вони не покалися, адже думка про їхнє покарання розвеселяла Йону.

І так Іона зробив те, що можна було б не очікувати від Пророка, який повинен бути ревним шукати послуху волі Бога, слова Якого він ніс. Іона, ненависник ідолопоклонства, показав, що він теж мав свого кумира (кумир чи ідол - це те, що займає місце Бога і Його волі в нашому житті). Був це скритий ідол його «я», який спонукував його ставити інтереси свого народу (як він розумів їх) вище волі Бога. Він вирішив втікати від свого покликання і піти так далеко від Ніневії, як тільки міг. Він сів на корабель, який прямував у Таршіш, місто недалеко від Гібралтара – найбільш віддалене в протилежному напрямку від того місця, куди кликав його Бог.

Решта історії добре відомо. Зірвалася сильна буря погрожуючи судно і його екіпаж. І Іона став проявляти якості істинного Пророка, присвяченого Богу: для того, щоб врятувати себе, вони повинні кинути його за борт, сказав він. Вони зробили так. І Бог не покинув його просто потонути. Величезна риба підпливла і проковтнула Йону (ідеограм «Ніневія» означає «місце риби»). Він залишився живим у животі риби протягом трьох днів, після чого він вирішив зробити, як наказав Бог. Його Молитва стала основою Шостої Пісні Святого Псалтиря в Православній Церкві: «Я кликав з нещастя свого до Господа, і відповідь дав Він мені, із нутра шеолу кричав я, і почув Ти мій голос!» (Йона 2:2).

Риба викинула Йону на суходіл - близько Ніневії. Іона проповідував і люди почули. Його прибуття і поява через три дні пробування в животі риби мабуть зробили його слова доволі переконливими. Всі, від малого до великого, розкалися і постили перед Господом – і Піст цей зберігається і по сей день в Сирійській та інших східних православних (не-Халкидонських) Церквах і називається: «Бажання Ніневії». Бог відвернув Свій гнів.

Та Іона, однак, тримаючись свого ідола «я», надіявся, що речі можуть опинитися таки по-іншому. Він надіявся проти надії що ниневитяни таки не покаються з достатньою серйозністю, і що Боже все ж таки покарання остаточно впаде на них. Отож він спорудив прикриття на місці недалеко від міста і спостерігав, надіючись побачити його знищення. І це, незважаючи на те, що він вже був сперечався з Богом: «О Господи, чи ж не це моє слово, поки я ще був на своїй землі? Тому я перед тим утік до Таршішу, бо я знав, що Ти Бог милостивий та милосердий, довготерпеливий та многомилостивий, і Ти жалкуєш за зло. А тепер, Господи, візьми мою душу від мене, бо краще мені смерть від мого життя!» І Бог, як люблячий, але неухильний Учитель, дав йому життєвий урок. По-перше, він зробив так, щоб виросла рослина над ним, щоб захищати його від гарячого сонця. Іона був дуже вдячний за це. А тоді Бог послав хробака пошкодити її, щоб вона всохла і Іона був дуже сердитий і нещасний і знову просився померти. Бог запитав його, чи було це вірно з його сторони розпалюватися через рослину. Пророк відповів: «Дуже розлютився я, аж на смерть». (І справді гнів, який впливає з пристрастей, що не обгрунтовані в Бозі, завжди пов'язані зі смертю - емоційною, духовною і зрештою навіть фізичною).

Божі слова, які завершують Книгу Йони, виявляють Його справжню волю для Свого створіння. Він сказав Йоні: «Ти змилювався над рициновим кущем, над яким не трудився, і не плекав його, який виріс за одну ніч, і за одну ніч згинув. А Я не змилювався б над Ніневією, цим великим містом, що в ньому більше дванадцяти десятисячок люда, які не вміють розрізняти правиці своєї від своєї лівиці, та численна худоба?»

Ісусові слова на Хресті наче відгомін отих слів: «Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!» (Луки 23:34). І, по милості Своєї, Бог повернув на добро колибання Йони, неохочого Пророка, бо ж його перебування в животі великої риби стало прообразом перебування Господа в гробі Тілом а в аді душею («шеол» на івриті). Наш Господь говорив про «ознаку пророка Йони», який свідчив про справжність Його месіанського служіння (Матвія 12:38-40). І так вийшло таки добро з гріховної та егоїстичного поведінки Йони *в наслідок його покаяння*. Так завжди буває (Римлян 8:28). Давайте ж прислухаємося цьому вченню. Давайте будемо прагнути жити смиренно і з покаянням перед Богом і Його творінням. І давайте будемо хвалити нашого чудового, милостивого Бога, Який остаточно приведе всі речі на добро в Його вічному Царстві!

“AND SHOULD I NOT PITY NINEVEH....?”
“And what agreement has the temple of God with idols? For you are the temple of the living God.” (2 Corinthians 6:16)
Seventeenth Sunday after Pentecost
(+Holy Prophet Jonah)

The Seventeenth Sunday after Pentecost on October 5, 2014, coincides with the commemoration on the Gregorian Calendar (it is September 21 on the Julian) of immobile Feast-days of the Holy Prophet Jonah, the son of Amittai, of the tribe of Zabulon, of the town of Gath-hepher.

There is valuable material for consideration with regard to the relationship between God and His creation in the account of Jonah's vocation and relationship with the Lord, Who chose him to be one of His special messengers to humanity.

Jonah was a Hebrew, a member of the nation raised up by God to bear His message and to be the vessel of His salvation of the human family through the Messiah, Jesus of Nazareth, Who was revealed and proclaimed to be true God of true God as well as true Man – the perfect example to which all who wish to become fully human must aspire. As a Hebrew Jonah had a disdain for the inhabitants of

«ET MOI, JE N'AURAI PAS PITIÉ DE NINIVE....?»
«Quel rapport y a-t-il entre le temple de Dieu et les idoles? Car nous sommes le temple du Dieu vivant» (2 Corinthiens 6:16)
Dix-septième dimanche après la Pentecôte (+ Saint Prophète Jonas)

Le Dix-septième Dimanche après la Pentecôte, le 5 octobre 2014, coïncide avec la commémoration sur le calendrier Grégorien (il est le 21 septembre sur le Julien) de jours de Fête immobiles du Saint Prophète Jonas, fils d'Amittai, de la tribu de Zabulon, de la ville de Gath-Hahêfer.

Il y en a de matériaux utiles a méditer à l'égard de la relation entre Dieu et Sa création dans le compte de la vocation et de la relation de Jonas avec le Seigneur, Qui l'a choisi pour être l'un de Ses messagers spéciaux pour l'humanité.

Jonas était un Hébreu, un membre de la nation suscité par Dieu pour porter Son message et d'être le navire de Son salut de la famille humaine à travers le Messie, Jésus de Nazareth, Qui a été révélé et proclamé d'être vrai Dieu de vrai Dieu ainsi que vrai Homme - l'Exemple parfait

the city of Nineveh, whose very name may have meant “the seat of Ishtar”, a most popular goddess, and one of whose Babylonian names was “Nina”. It was the capital of the aggressively imperialistic Assyrian kingdom, which was a threat to Israel. Jonah disdained the Ninevites as idolaters and enemies of his nation. He was appalled to receive God’s message that he was to go and preach against the wickedness in Nineveh for he feared that they would then repent and so avert the punishment God would send them if they did not, a punishment the thought of which brought cheer to Jonah.

Thus Jonah did something one would not expect of a Prophet, who ought to have been zealous to seek the enactment of the will of God, Whose words he bore. Jonah, the despiser of idolatry, showed that he, too, had his idol (an idol is that which takes the place of God and His will in our lives) – it was the subtle idol of ego, which led him to put the interests of his nation (as he perceived them) above the will of God. He decided to flee from his vocation and to go as far away from Nineveh as he could. He boarded a ship that would take him to Tarshish, a city near Gibraltar – the farthest he could possibly go in the opposite direction from the place to which God was calling him.

The rest of the story is well-known. A great storm blew up, threatening the ship and its crew. Jonah then began to manifest the qualities of a true Prophet, dedicated to God: in order to save themselves they must throw him overboard, he said. They did so. And God did not simply leave him to drown. A great fish swam up and swallowed Jonah (coincidentally the ideogram for “Nineveh” means “the place of fish”). He remained alive in its belly for three days, after which he decided to do as God had directed. His prayer has become the basis of the Sixth Ode of the Holy Psalter in the Orthodox Church: “I cried out to the Lord because of my affliction, And He answered me. Out of the belly of Sheol I cried, And You heard my

de ce qui tous ceux qui souhaitent devenir pleinement humain doit aspirer. En étant Hébreu, Jonas avait un mépris pour les habitants de la ville de Ninive, dont le nom même peut avoir signifié «le siège d'Ishtar», une déesse la plus populaire, et dont l'un des noms de Babylone était «Nina». Elle fut la capitale du royaume assyrien agressif impérialiste, qui était une menace pour Israël. Jonas dédaignait la Ninivites comme des idolâtres et des ennemis de sa nation. Il a été consterné de recevoir le message de Dieu qu'il doit aller prêcher contre la méchanceté dans Ninive, car il craignait qu'ils soient alors se repentir et ainsi éviter la punition de Dieu qu'il leur enverrait si elles ne se repentaient pas, une peine dont la pensée a donné la joie à Jonas.

Ainsi Jonas a fait quelque chose qu'on ne s'attendrait pas d'un Prophète, qui aurait dû avoir été zélé pour chercher l'accomplissement de la volonté de Dieu, dont il portait les paroles. Jonas, le contempteur de l'idolâtrie, a montré que, lui aussi, avait son idole (une idole est ce que prend la place de Dieu et Sa volonté dans nos vies) - il était l'idole subtile de l'ego, qui l'a conduit à placer les intérêts de sa nation (comme il les percevait) ci-dessus de la volonté de Dieu. Il a décidé de fuir sa vocation et à aller aussi loin qu'il le pouvait de Ninive. Il est monté à bord d'un navire qui allait le mener à Tarsis, une ville près de Gibraltar - le plus loin qu'il pouvait, aller dans la direction opposée de l'endroit où Dieu l'appelle.

Le reste de l'histoire est bien connue. Une grande tempête se leva, menaçant le navire et son équipage. Jonas a alors commencé à manifester les qualités d'un vrai Prophète, consacrée à Dieu: afin de se sauver, ils doivent le jeter par-dessus bord, a-t-il dit. Ils l'ont fait. Et Dieu ne l'a pas laissé de se simplement noyer. Un grand poisson a nagé et a avalé Jonas (par coïncidence l'idéogramme pour «Ninive» signifie «l'endroit des poissons»). Il est resté en vie dans son ventre pendant

voice” (Jonah 2:2).

The fish spewed Jonah out onto land – near Nineveh. Jonah preached and the people heard. His arrival and appearance after three days in the belly of a fish must have made his words quite compelling. Everyone, great and small, repented and fasted before the Lord – a fast observed to this day in the Syriac and other Oriental Orthodox (non-Chalcedonian) Churches and called “Nineveh’s Wish”. God turned His wrath away.

Jonah, however, clinging to his ego-idol, hoped things might still turn out differently. He hoped against hope that the Ninevites would not repent with sufficient seriousness and that God’s punishment would nonetheless come down on them. So he set up a shelter at a vantage point near the city and watched, hoping to see it destroyed. This, even though he had already disputed with God: “Ah, Lord, was not this what I said when I was still in my country? Therefore I fled previously to Tarshish; for I know that You are a gracious and merciful God, slow to anger and abundant in loving-kindness, One who relents from doing harm. Therefore now, O Lord, please take my life from me, for it is better for me to die than to live!” And God, like a loving but firm Teacher, gave him a life-lesson. First, He made a plant grow up beside him to shade him from the hot sun. Jonah was so grateful for it. Then God sent a worm to damage it so that it withered and Jonah became very angry and miserable and again asked to die. God asked him whether it was right of him to be angry because of the plant. The Prophet responded: “It is right for me to be angry even to death”. (Unrighteous anger, since it springs from passions which are not grounded in God, is always linked with death – emotional, spiritual and eventually even physical).

God’s words, which conclude The Book of Jonah, reveal His true will for creation. He said to Jonah: “You have had pity on the plant for which you have not labored, nor made it grow, which came up in a night and

trois jours, après quoi il a décidé de faire comme Dieu l'avait dirigé. Sa Prière est devenue la base de la Sixième Ode du Saint Psautier dans l'Église Orthodoxe: « Dans ma détresse, j'ai invoqué l'Éternel, et Il m'a exaucé; du sein du séjour des morts, j'ai crié, et Tu as entendu ma voix» (Jonas 2:2).

Le poisson vomit Jonas sur la terre à - près de Ninive. Jonas a prêché et les gens l'ont entendu. Son arrivée et son apparence après trois jours dans le ventre d'un poisson doivent avoir fait ses paroles tout à fait convaincantes. Tout le monde, grand et petit, se repentit et a jeûné devant le Seigneur - un jeûne observé à ce jour dans l'Église Syriacque et d'autres Églises Orthodoxes orientales (non-chalcedoniennes) et appelées «Désir de Ninive». Dieu Se détourna Sa colère.

Jonas, cependant, s'accrochant à son ego-idole, espérait que les choses pourraient encore prendre une tournure différente. Il espérait contre tout espoir que les habitants de Ninive ne se repentiraient pas avec suffisamment de sérieux et que la punition de Dieu serait néanmoins descendue sur eux. Alors, il a mis en place un abri à un point de vue près de la ville et a regardé, en espérant le voir détruit. Ce, même s'il avait déjà disputé avec Dieu: «Ah! Éternel, n'est-ce pas ce que je disais quand j'étais encore dans mon pays? C'est ce que je voulais prévenir en fuyant à Tarsis. Car je savais que Tu es un Dieu compatissant et miséricordieux, lent à la colère et riche en bonté, et Qui Te repens du

mal. Maintenant, Éternel, prends-moi donc la vie, car la mort m'est préférable à la vie.» Et Dieu, comme un Enseignant aimant, mais ferme, lui a donné une leçon de vie. Tout d'abord, Il a fait croître une plante à côté de lui pour le protéger du soleil. Jonas était si reconnaissant pour cela. Alors Dieu envoya un ver de l'endommager et elle sécha. Jonas fut très en colère et malheureux et a de nouveau demandé à mourir. Dieu lui a demandé s'il

perished in a night. And should I not pity Nineveh, that great city, in which are more than one hundred and twenty thousand persons who cannot discern between their right hand and their left - and much livestock?"

These words are echoed by Jesus on the Cross: "Father, forgive them, for they do not know what they do" (Luke 23:34). And, in His mercy, God has redeemed Jonah, the reluctant Prophet, for his sojourn in the belly of the great fish became the prefiguration of our Lord's sojourn in the Tomb with His body and in Hades ("Sheol" in Hebrew) with His soul. Our Lord spoke of the "sign of the Prophet Jonah" which would attest to the authenticity of His Messianic ministry (Matthew 12:38-40). So good came out of Jonah's sinful and egotistic behaviour as a result of his repentance. So it always is (Romans 8:28). Let us heed this message. Let us seek to live humbly and penitently before God and His creation. And let us praise our wonderful, merciful God Who shall ultimately make all things turn out well in His eternal Kingdom!

avait raison d'être en colère à cause de la plante. Le Prophète a répondu: «Je fais bien de m'irriter jusqu'à la mort». (Colère impie, car il vient des passions qui ne sont pas fondées en Dieu, est toujours lié à la mort - émotionnelle, spirituelle et finalement même physique).

Les paroles de Dieu, qui concluent le livre de Jonas, révèlent Sa véritable volonté pour Sa création. Il a dit à Jonas: «Tu as pitié du ricin qui ne t'a coûté aucune peine et que tu n'as pas fait croître, qui est né dans une nuit et qui a péri dans une nuit. Et Moi, Je n'aurais pas pitié de Ninive, la grande ville, dans laquelle se trouvent plus de cent-vingt-mille hommes qui ne savent pas distinguer leur droite de leur gauche, et des animaux en grand nombre!»

Ces mots sont repris par Jésus sur la Croix: «Père, pardonne-leur, car ils ne savent ce qu'ils font» (Luc 23:34). Et, dans Sa miséricorde, Dieu a racheté Jonas, le Prophète réticent, car son séjour dans le ventre d'un grand poisson est devenu la préfiguration de séjour du notre Seigneur dans le tombeau avec Son corps et dans l'Hadès («Sheol» - « séjour des morts » en hébreu) avec Son âme. Notre Seigneur a parlé du «signe du Prophète Jonas" qui atteste de l'authenticité de son ministère messianique (Matthieu 12:38-40). Alors le bien sortit quand même de comportement pécheur et égoïste de Jonas à la suite de son repentir. Il est toujours ainsi (Romains 8:28). Écoutons ce message. Cherchons à vivre humblement et repentant devant Dieu et Sa création. Et louons-nous notre merveilleux Dieu miséricordieux, Qui finalement fera que toutes les choses tournent au bien dans Son Royaume éternel!